

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA SEMĂNĂTORULUI

Rodirea cea mântuitoare

DUMINICA A 21-A DUPĂ RUSALII

(a Sfinților Părinți
de la Sinodul al VII-lea Ecumenic)

† ADUCEREA MOAȘTELOR
SFÂNTULUI APOSTOL ANDREI
LA IAIȘ

Rostirea acestei pilde are ca scop invitarea noastră să ascultăm cu inima curată cuvântul lui Dumnezeu și să ne dăm silința ca cele auzite să rodească în fapte, în viața noastră, cu răbdare, hărnicie și perseverență.

„Drumul bătătorit” îi vizează pe toți cei insensibili sau nepăsători în ceea ce privește viața duhovnicească. Din cauza indiferentismului lor, mesajul evanghelic este furat de diavoli, iar ei rămân în superficialitatea lor departe de lucrarea cea mântuitoare.

„Pământul pietros” reprezintă pe cei care conștientizează importanța mesajului evanghelic, îl acceptă cu bucurie, dar nu îl pun în lucrare, astfel că acesta nu prinde rădăcini puternice în modul de comportament al binevoitorului. Astfel, bunăvoința doritorului se transformă în nelucrare.

„Terenul spinos” reprezintă pe cei care ascultă cuvântul Domnului, dar sunt prea angrenați în preocupările lor de a-și spori veniturile, averile, pozițiile sociale și banii, iar lucrarea de mântuire le răpește din timpul destinat învațurii. În final și aceștia renunță a se îngriji de suflet și de mântuire și își văd în continuare de preocupările lor strict lumești.

Se pare că doar o pătrime dintre oameni sunt interesați de cele duhovnicești și alcătuiesc „pământul bun”. Aceștia sunt oamenii care au conștientizat starea lor de păcătoșenie, s-au hotărât să-și schimbe viața și au purces la lupta cu păcatul și patimile, deci au trecut la lucrare.

Foarte mulți dintre credincioșii de

Ne aflăm
în Duminica a 21-a
după Rusalii, zi în care
pericopa evanghelică
de la Luca, capitolul 8,
care ne-a relatat
Pilda semănătorului,
despre care se crede
că este cea mai frumoasă
pildă rostită
de Mântuitorul Hristos,
Veșnicul Semănător
care pregătește terenul
pentru a arunca sămânța
Evangheliei Sale
în vederea obținerii
de roadă din partea
celor interesați
de mântuire.

astăzi rămân doar la starea de credincioși cu numele, fără să facă nimic pentru mântuirea lor. Într-adevăr, Domnul este Bun și Milostiv, dar mântuirea pe care El o oferă oamenilor în dar se câștigă cu mult efort și osteneală duhovnicească. Unde nu este efort și osteneală, nu există urcuș duhovnicesc. Dacă vrem să dobândim mântuirea, trebuie să ne pregătim terenul pentru luptă: „Fiule! Când vrei să te apropii să slujești Domnului Dumnezeu, gătește-ți sufletul tău spre ispită” (Iisus Sirah 2, 1). Mântuitorul Hristos ne-a răscumpărat prin suferință, adică prin Cruce, iar noi suntem datori să lucrăm pentru dobândirea mântuirii noastre prin Crucea și suferința pe care le implică urmarea lui Hristos. Nu putem deveni următorii lui Hristos în afara Crucii, în afara suferinței. Omul modern, secularizat, fuge de Cruce, fuge de suferință, dar pretinde că este pentru Dumnezeu. Cruntă amăgire. Ortodoxia ne cheamă la osteneală, la a pune în

lucrare toate darurile lui Dumnezeu, la a înmulți talanții încredințați nouă de Domnul. Ortodoxia se caracterizează prin dinamismul dumnezeiesc de a lucra pentru „a aduce roadă vrednică de pocăință” (Matei 3, 8). Am menționat Ortodoxia ca dimensiune a luptei cu păcatul, căci în Catholicism sau Protestantism lupta cu păcatul a căzut în derizoriu, pentru că nu se mai vorbește de lucrare ci de glorificarea papei sau despre predestinație absolută, fără ierarhie sacerdotală și fără Sfinte Taine.

Să devenim „pământul cel bun” al lui Dumnezeu plin implicare directă și concretă în lupta cu păcatul și cu patimile pentru a aduce „rod prin răbdare” (Luca 8, 15). Această pildă ne înfățișează rodirea ca o condiție sine qua non pentru dobândirea Împărăției lui Dumnezeu: „Împărăția lui Dumnezeu se va lua de la voi și se va da neamului care va face roadele ei” (Matei 21, 43). ❀

Pr. Adrian Chiriță

SFINȚII MUCENICI

NAZARIE, GHERVASIE, PROTASIE ȘI CHELSIE

Cei patru mucenici au trăit în timpul lui Nero (54-68), aprig prigonitor al creștinilor.

Protasie și Ghervasie erau gemeni. Părinții lor, Vitalie și Valeria, buni creștini, locuiau în Mediolan. Predându-le și copiilor adevărul creștin, Vitalie și Valeria au parte de moarte mucenicească. Ghervasie și Protasie își împart averea săracilor și îi eliberează pe robi. Se retrag din lume și în casa lor se nevoiesc în post și rugăciune. Creștini fiind, sunt întemnițați și pătinesc mult pentru Hristos de la Anulin ighemonul. Cei doi sfinți mucenici și-au dat mai apoi sufletele în mâinile Domnului, Ghervasie fiind bătut cu vergi de plumb, iar lui Protasie tăindu-i-se capul. Trupurile lor au fost răpite de Filip și de fiul său și au fost îngropate în casa lor.

Sfântul Nazarie a trăit la Roma, fiind vlăstarul unei familii romane bogate și evlavioase. Tatăl lui, Africanus, și mama lui, Perpetua, au fost aduși la adevărata credință de către Sfântul Apostol Petru. La vârsta de douăzeci de ani, Nazarie părăsește Roma pentru a răspândi Evanghelia. Își cheltuie averea cu cei sărmani, ajutând pe cei ce pătimeau pentru Hristos și aduce la credință creștină pe mulți închinători la idoli, botezându-i. Ajunge și la Mediolan, unde face multă milostenie printre săraci și-i ajută pe cei care pătimeau pentru Hristos. Mai mult, Sfântul Nazarie, intra în temnițe întărindu-i în credință pe mărturisitorii lui Hristos ținuti în lanțuri și chinuiți. Printre ei îi află și pe Sfinții Ghervasie și Protasie. Între ei se naște o mare prietenie și se leagă să pătimească pentru Hristos până la sfârșit. Aflându-se de Sfântul Nazarie că și el este creștin, este închis și bătut, pentru că nu înceta a grăi cu îndrăzneală și a mustra păgânătatea stăpânitorului. Cu și mai multă mânie s-a pornit acesta împotriva Sfântului Nazarie, poruncind ca toți să-l bată pe sfânt, apoi cu necinste să-l izgonească din cetate.

Într-o noapte i se arată în vedenie maica sa, poruncindu-i să meargă în Galia și acolo să se ostenească întru bunăvestirea lui Hristos. Sculându-se, el a mers în țara aceea după porunca mamei sale și, propovăduind pe Hristos, lumina cu lumina credinței popoarele acelea care erau în întuneric și în umbra morții.

Aflându-se într-o cetate ce se numea Melia, a luat un copil de trei ani, pe

**Pentru Parohia Șerban Vodă
ziua de 14 octombrie
este una de mare sărbătoare:
o prăznuim
pe Sfânta Cuvioasă Parascheva
de la Iași.**

**Apoi gândul nostru se îndreaptă
spre Sfântul Luca al Crimeei
ale cărui moaște și icoană
au fost scoase
duminică, 14 octombrie 2012,
din Sfântul Altar și așezate
în biserică spre închinare.**

**Iar în anul 2017
am primit de la Milano
părțile din moaștele
Sfinților Mucenici
Nazarie, Ghervasie,
Protasie și Chelsie.**

**Ne aflăm deci în al șaptea an
în care îi prăznuim pe acești sfinți
care au primit moarte mucenicească
în Mediolan (azi Milano),
în a doua jumătate a primului secol.**

nume Chelsie, copilul unei femei credincioase și de neam bun, apoi l-a botezat și l-a crescut în dreapta credință. Și pruncul creștea cu anii și cu înțelegerea, umplându-se de dumnezeieștile daruri.

În propovăduirea lui, Sfântul Nazarie a întors multe cetăți la Hristos. Pentru aceasta cei doi sunt aruncați în temniță, urmând ca a doua zi să-i supună la diferite chinuri. Dar a doua zi, femeia stăpânitorului, impresionată de vârsta fragedă a lui Chelsie, îl roagă pe bărbatul ei să miluiască pe copil și să-l elibereze împreună cu învățătorul său, Nazarie. Și, astfel, cei doi au fost eliberați.

Sfinții s-au îndreptat apoi spre Trevira (azi Trier, Germania), predicând peste tot pe Hristos și disprețuind idolii. Au fost din nou închiși și duși la Roma. Din ordinul împăratului au fost audiați și apoi, drept pedeapsă, au fost aruncați într-un lac. S-au salvat însă ca prin minune de acolo. Continuându-și misiunea au ajuns la Milano, unde s-au reîntâlnit cu Sfinții Ghervasie și Protasie, care se pregăteau pentru ultima încercare a martirajului.

Iar Anulin, stăpânitorul, primind poruncă de la împărat, îi scoate din temniță pe Sfinții Nazarie și Chelsie, tăindu-le cu sabia cinstitele lor capete. Un credincios ia în taină sfintele lor

moaște și le duce în casa sa. Atunci, fiica slăbănoagă a acestui om, fiind la pat, este tămăduită pe loc, sculându-se sănătoasă. Stăpânul casei, cu toți ai lui, s-a bucurat și a îngropat în grădina trupurile mucenicilor.

Moaștele mucenicilor Nazarie, Chelsie, Ghervasie și Protasie, ascunse sub țărâna pământului și de nimeni știute, au stat acolo până la venirea Sfântului Ambrozie, episcopul Mediolanului. Acesta, prin dumnezeiască descoperire, a aflat pe Ghervasie și pe Protasie în vremea împărăției lui Teodosie cel Mare, iar Nazarie și Chelsie au fost aflați în vremea împărăției lui Arcadie și a lui Onorie.

Moaștele Sfinților Ghervasie și Protasie au fost descoperite prin minune de către Sfântul Ambrozie. În timpul aducerii moaștelor și așezării în biserica centrală din Mediolanum (Milano), în ziua de 16 iunie 386, un orb și-a recăpătat vederea, iar demonii care își făcuseră lăcaș în câțiva demonizați au strigat că sfinții i-au pus la chinuri de nerăbdare. După câțiva ani, în 395, Sfântul Ambrozie a așezat în biserică și moaștele Sfinților Nazarie și Chelsie, care fuseseră îngropați într-o grădină din afara orașului.

Sfinții Mucenici Nazarie, Ghervasie, Protasie și Chelsie sunt prăznuiți în data de 14 octombrie. ❀

SFÂNTUL CUVIOS PAISIE DE LA SIHĂSTRIA

Si Costion Niculescu continuă astfel: „În preajma Părintelui Paisie am trăit cel mai puternic și mai apropiat sentimentul de Rai, de prezență imediată a lui Dumnezeu. De altfel, Părintele Paisie era considerat de obște, de marea masă a credincioșilor și de ceilalți duhovnici importanți din țară drept un fel de primus inter pares, un soi de stareț de inimă, o autoritate duhovnicească supremă.”

Părintele Paisie Olaru, împreună cu prietenul său apropiat, Părintele Cleopa Ilie, vor fi canonizați anul viitor. Va purta titlatura: „Sfântul Cuvios Paisie de la Sihăstria”, cu cinstire în ziua de 2 decembrie, în aceeași zi fiind prăznuit și „Sfântul Cuvios Cleopa de la Sihăstria”.

Mărturisesc că în aceste luni care au trecut de la ședința de lucru a Sinodului Bisericii Ortodoxe Române din 11-12 iulie 2024 în care s-a aprobat canonizarea a 16 clerici am trecut printr-o experiență inedită atunci când ne-am propus să scriem în paginile „Cuvântului care zidește” despre acești sfinți. Despre unii dintre ei, cu dragoste și prețuire, am scris și în alți ani. Dar acum am vrut să vă facem părtași la sfințenia lor, să vă transmitem lucrarea lor, faptele lor minunate, harismele, nevoița sau martiriul lor. Am încercat să mă apropiu de crâmpieul de dumnezeire pe care fiecare dintre cei canonizați l-a avut și l-a trăit. Am dorit să înțelegem că este nevoie să ne cunoaștem și să ne apreciem mai mult sfinții, cei români în special. Să pricepem că Biserica noastră are cete de lucrători ai mântuirii, unii neștiuți sau neapreciați; de noi, oamenii, căci Dumnezeu i-a chemat ca prieteni în Împărăția Sa. Sub pământul României sunt încă multe moaște ale celor care au sfințit cu viața lor jertfelnică întreg teritoriul. Cea mai mare comoară a României stă în sfințenia pe care stă și în faptul că noi încă mai supraviețuim datorită mijlocirii sfinților către Dumnezeu și a rugăciunii și nevoițelor celor care încă se mai află prin mănăstiri și locuri pustii.

Am pornit în aceste luni un „pelerinaj” spre acești sfinți, încercând să aflăm cât mai multe despre ei din mărturiile celor care i-au cunoscut, din datele biografice, din lucrările lor, din minunile pe care le-au făcut. Recunosc că am fost copleșită de ceea ce am aflat, mai ales cât de iubiți au fost aceștia și câtă dragoste au împărsit celor din jur. De cât de mult au schimbat unii dintre ei fața lumii. Cum și-au menținut demnitatea și nu au abdicat de la credința cea mântuitoare în ORICE

„Părintele Paisie Olaru a făcut parte dintr-o generație de călugări excepționali, nu puțini, cu care Biserica noastră a parcurs perioada comunismului. Absolut unic la el, în receptarea mea, era faptul că în timp ce toți ceilalți îmi lăsau impresia că sunt spre capătul unui urcuș duhovnicesc laborios, el îmi părea că vine din direcția cealaltă, că era picurat din cer printre noi, ca să vedem de aproape cât de simple și nesfârșit de profunde sunt persoanele și stările în Rai.”

CONDIȚII. Am descoperit multe dintre minunile lor făcute încă de când erau în viață.

Ceea ce am încercat a fost să vă transmit, măcar în parte, esența lucrării acestor sfinți, să vi-i pun la suflet și, prinși de evlavie pentru ei, să continuați pe cont propriu „pelerinajul” către acești sfinți, din care pelerinaj să vă întoarceți mai bogați și mai întăriți în credință și în rostul divin pe care îl avem în această lume.

Nu știu cât am reușit. Știu doar că v-am transmis doar frânturi din fabuloasele lor vieți și doar puțin din bogăția de trăire a acestor sfinți, pentru că nu avem spațiu să vă împărtășim mai multe. Dar cred că sfinții înșiși v-au pus în inimi dorința de a-i cunoaște și de a le urma povețele.

Și să nu uităm că zeci de sfinți – la fel ca și Sf. Cuv. Paisie de la Sihăstria – au plecat pe drumul monahismului și al desăvârșirii citind „Viețile sfinților” și fiind atinși la inimă de înalta lor trăire duhovnicească. Iar noi avem multe de învățat dacă citim viețile sfinților, dacă ne îndulcim în rugăciune cu acatistele și paraclisele lor, dacă transformăm sărbătorile lor în momente în care ne decidem să ne schimbăm puțin câte puțin viața pentru a urma pe acești prieteni ai noștri,

care ne sunt în egală măsură ocrotitori, tămăduitori și MODELE.

Părintele Paisie, Duhovnicul de la poarta Raiului

În fața duhovnicului cu trei clase au ingenunchiat pentru spovedanie sau rugăciune arhieriei, profesori de teologie, sute de călugări și călugărițe, zeci de mii de credincioși de toate stările sociale și duhovnicești. Toți s-au întors la casele lor cu povara păcatelor și necazurilor ridicată de pe capul lor și cu o inexplicabilă stare de bucurie copilărească și de fericire. Plecau cu un „colțisor de rai” în suflet la „căsuța” lor. Pentru unii Părintele se ruga cu metanii fie pentru iertarea păcatelor lor, fie pentru izbăvirea de necazuri.

Părintele ieroschimonah Paisie Olaru a fost DUHOVNICUL prin excelență, această ascultare împlinind-o mai bine de 40 de ani. Despre el mulți au vorbit ca despre un sfânt, cu discreție în timpul vieții, pe față și cu convingere după plecarea sa în Raiul în care ne vrea pe toți.

Un părinte dăruit cu multe harisme, care a încercat să trăiască cât mai retras de lume și despre care puțini îi știu adevărata nevoiță. Înaltpreasfințitul Casian, Arhiepiscopul Dunării de Jos, spunea în anul 2020: „În Moldova a

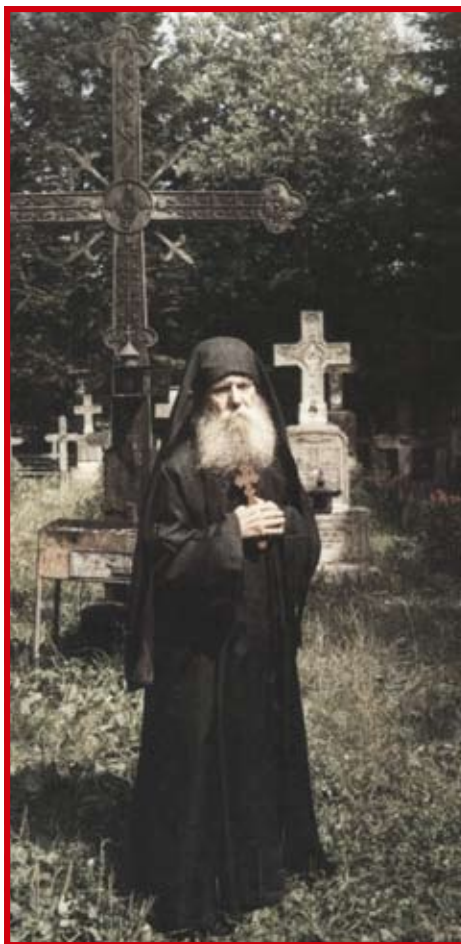
„lăstărit” din dinastia duhovnicească a Sfântului Paisie de la Neamț, reînnoitorul trăirii isihaste, pentru noi românii, și nu numai, Cuviosul Paisie al românilor. Un isihast care s-a tăinuit pe sine, în smerenie, în același timp fiind în legătură și rugăciune alături de fiii săi duhovnicești sau cei care treceau ocazional în Taina Spovedaniei sau plecau genunchii în fața sa pentru rugăciuni și binecuvântări.”

Părintele Paisie Olaru, Petru pe numele de mirean, s-a născut la 20 iunie 1897 în satul Stroiști, comuna Lunca, jud. Botoșani, fiind ultimul dintre cei cinci copii ai familiei Ioan și Ecaterina Olaru, singurul care a luat chipul îngeresc al călugăriei.

În anul 1921 a fost închinoviat la Schitul Cozancea, avându-l povătuitor duhovnicesc pe Părintele Calinic Șușu, un mare nevoitor al rugăciunii. În anul 1922, fiind foarte bolnav, fratele Petru este tuns în monahism, primind numele de Paisie. În anul 1943 este hirotont diacon, iar în anul 1947, preot și duhovnic. Deși proaspăt hirotont, Părintele Paisie a primit o chilie aproape de biserică și a fost rânduit de la bun început la spovedania călugărilor și a credincioșilor care cerceau mănăstirea.

În anul 1949, 30 de călugări din obștea Sihăstriei, în frunte cu starețul lor, Părintele Cleopa, sunt trimiși la Măn. Slatina pentru reorganizarea și revigorarea mănăstirii. Ca duhovnic, Părintele Paisie îl urmează pe Părintele Cleopa. Îl cunoscuse pe Părintele Cleopa în anul 1935, când acesta era în drum spre Măn. Sihăstria, unde dorea să se închine la mormintele fraților săi. Fratele Constantin de atunci poposește la Schitul Cozancea, iar între cei doi are loc o scenă emoționantă: amândoi bat pentru Hristos câte trei metanii, îngenunchează, iar părintele Paisie se roagă Domnului, pecetluind, pe vecie, prietenia lor: „Doamne, binecuvântează făgăduința noastră ca să fim amândoi împreună și în veacul acesta și în cel ce va să fie. De voi muri eu întâi, să fie el la capul meu, iar de va muri el întâi, să fiu eu la capul lui. Amin”. Bunul Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea: la vremea plecării Părintelui Paisie în veșnicie, Părintele Cleopa s-a aflat la căpătâiul său.

În primăvara anului 1953, Părintele Paisie se întoarce la Sihăstria. Persecuția împotriva monahismului din anii 1959-1964 lasă Măn. Sihăstria fără stareț și fără Părintele Cleopa, care se retrage pentru a treia oară în munți. Slujbele bisericești se desfășurau cu anevoie, din lipsă de slujitori, iar bătrânul duhovnic Paisie spovedea ziua și noaptea călugări și mireni, mângâia, îmbărbăta.

După 1964 situația mănăstirii s-a îmbunătățit foarte mult, Părintele Cleopa se întoarce din munți, alăturându-se Părintelui Paisie, iar liniștea duhovnicească se pogoară din nou asupra Sihăstriei.

Între anii 1972-1985 Părintele Paisie este rânduit să întărească viața duhovnicească la Schitul Sihla, unde își înmulțește nevoițele. Toți ucenicii săi de atunci vorbesc despre rugăciunea sa neîncetată, privegherea neconținută, postul și înfrânarea sa dintotdeauna, toate acestea împletite cu dragostea, smerenia și blândețea sa desăvârșită.

Îi iubea mult pe fiii săi duhovnicești și purta mare grijă de mântuirea lor. Ucenicii săi simțeau această dragoste a părintelui și îi purtau și ei, după Dumnezeu, o mare dragoste. Toți primeau la plecare binecuvântarea Părintelui „Să ne vedem la poarta Raiului!”

Între anii 1986 și 1990, Părintele Paisie a fost imobilizat la pat, având piciorul drept fracturat și suferind și de arterită. În

această lungă perioadă de suferință, bătrânul spovedea numai părinții bătrâni din mănăstire, dar din dragoste primea și pe mulți alții, măcar pentru binecuvântare.

Părintele Paisie s-a mutat la Domnul în zorii zilei de 18 octombrie 1990, în vârstă de 93 de ani. Un dor tainic de veșnicie cuprinsese pe toți, căci Părintele Paisie, care le vorbise o viață întreagă despre Rai, despre bucuria unirii cu Hristos, mergea la Cer, ca prin rugăciunile lui să ni se deschidă și nouă porțile cele încuiate ale mult doritului Rai.

La înmormântarea sa au fost sute de oameni, mare parte călugări și călugărițe. Dintre ierarhi, proaspătul Mitropolit al Moldovei, actualul Părinte Patriarh Daniel.

Cu puțin înainte de a pleca Părintele Paisie la Domnul, un ucenic l-a întrebat ce cuvânt de învățătură le lasă ca testament, pentru a merge pe calea mântuirii. Părintele a răspuns „Să facem și noi ceea ce învățăm pe alții și tot ce facem în viață să fie spre slava lui Dumnezeu și spre folosul aproapelui, că dragostea acoperă mulțime de păcate. Acest testament vă las tuturor ucenicilor mei, adică testamentul dragostei.” Iar Părintelui Ioanichie i-a spus: „Este timpul să pui în practică ceea ce ai scris și ai învățat pe alții; că nu cel ce învață este mare la Dumnezeu, ci cel ce va face și va învăța, acela mare se va chema întru împărăția lui Dumnezeu! Amin.”

Toți cei care l-au văzut și l-au întâlnit pe Ieroschimonahul Paisie Olaru au fost convinși de sfințenia lui. În anul 1992, la canonizarea Cuv. Teodora de la Sihla, Patriarhul Daniel, pe atunci Mitropolit al Moldovei, prevedea o viitoare canonizare a Părintelui Paisie. Impediment nu exista!

Prin Părintele Paisie, cel atât de drag și înduioșător, Dumnezeu abinecuvântat, încă o dată, cu revărsată generozitate, neamul nostru! Trebuie să înțelegem și să ne plecăm! Părintele ne așteaptă acum, răbdător, la poarta Raiului. Parcă îl vedem în prag, cum nu-i vine să intre fără noi! Ar fi păcat să-i înșelăm așteptarea, să ratăm întâlnirea și intrarea în Rai! (Maria B.) ❀

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 13-20 OCTOMBRIE 2024

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 13.10	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 21-a după Rusalii (a Sfinților Părinți de la Sinodul al VII-lea Ecumenic) - Utrenia, Sf. Liturghie
Luni 14.10	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	†) Sf. Cuv. Parascheva de la Iași - Utrenia, Sf. Liturghie
Miercuri 16.10	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfântul Maslu
Vineri 18.10	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie, Acatist
Sâmbătă 19.10	07 ⁰⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 20.10	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 23-a după Rusalii (Vindecarea demonizatului din tinutul Gherghesenilor) - Utrenia, Sf. Liturghie